

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen (Belgia) w dniu 7 czerwca 2013 r. — Openbaar Ministerie przeciwko Edgardowi Janowi De Clercq i in.

(Sprawa C-315/13)

(2013/C 252/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Strony pozwane: Edgard Jan De Clercq, Emiel Amede Rosa De Clercq, Nancy Genevieve Wilhelmina Rottiers, Ermelinda Jozef Martha Tampère, Thermotec NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 TFUE i 57 TFUE (dawniej art. 49 WE i 50 WE) oraz art. 3 ust. 1 i 10 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. 1997, L 18, s. 1), ewentualnie w związku z art. 19 dyrektywy 2006/123/Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one art. 141 ustawy programowej (I) z dnia 27 grudnia 2006 r., zgodnie z którym na osobę, u której lub na której rzecz delegowani pracownicy lub delegowani praktykanci świadczą pracę bezpośrednio lub przez podwykonawcę, zostaje nałożony obowiązek przekazania — przed rozpoczęciem zatrudnienia tych osób — drogą elektroniczną (bądź, jeśli nie jest to możliwe, telefaksem lub pocztą) krajowemu urzędowi zabezpieczenia społecznego danych identyfikacyjnych osób, które nie mogą przedłożyć wystawionego ich pracodawcy potwierdzenia otrzymania zgłoszenia, w związku z art. 157 tej ustawy oraz art. 183 ust. 1 pkt 1 kodeksu karnego zabezpieczenia społecznego, które sankcjonują nieprzestrzeganie tego przepisu karami porządkowymi?

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-323/13)

(2013/C 252/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Notlin i A. Alcover San Pietro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że ponieważ część odpadów komunalnych złożonych na składowiskach SubATO w Rzymie, w tym na składowisku w Malagrotcie i składowiskach SubATO Latina, nie zostaje poddana obróbce obejmującej odpowiedni dobór różnych frakcji odpadów i stabilizację frakcji organicznej oraz ponieważ w regionie Lazio nie została ustanowiona zintegrowana i wystarczająca sieć instalacji do unieszkodliwiania odpadów z uwzględnieniem najlepszych dostępnych technik, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi nałożonemu w art. 6 lit. a) dyrektywy 1999/31/WE⁽¹⁾ w związku z art. 1 ust. 1 dyrektywy 1999/31/WE i z art. 4 i 13 dyrektywy 2008/98/WE⁽²⁾ oraz w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transponowanie dyrektywy 1991/31/WE upłynął w dniu 16 lipca 2001 r.

Termin na transponowanie dyrektywy 2008/98/WE upłynął w dniu 12 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-339/13)

(2013/C 252/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Bianchi i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Włochy uchybiły zobowiązaniom wynikającym z art. 3 i art. 5 ust. 2 dyrektywy 1999/74/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.